

L'adolescència, una etapa de límits difusos Quan comença? Quan acaba?

Sentim a parlar constantment d'aquesta etapa de la vida en termes d'edat COMPLICADA . Això és també el que escolten els nostres fills ja des d'un temps abans, quan s'intueixen els primers senyals. S'assembla a quan veiem uns núvols de tempesta al cel i parlem d'un canvi de temps. Un canvi que s'espera amb molta preocupació. És el que ells acaben sentint abans de començar la que considero una etapa de molts canvis i de gran potencial per a la seva vida adulta.

M'agrada transmetre i treballar amb els pares per aconseguir que aquesta etapa COMPLICADA, arribi a ser el que en realitat és, una etapa COMPLEXA, per al propi adolescent i per a nosaltres com a pares.

Quan ens parlen de que una cosa és complicada sentim desitjos d'allunyar-nos, si ens diuen que és complexa podem suposar que implica un repte, que ens posa a prova. Així ens atrau fer l'esforç de comprendre i arribar a reconèixer a aquesta persona que sorgeix davant nostre.

L'adolescència dels nostres fills pot arribar a ser un període en què s'estableixi un abisme en la nostra comunicació o en el qual afermem els nostres llaços afectius.

M'adreço a pares que ja es trobin en aquesta etapa, i als que veient els seus fills créixer, vulguin treballar per, en el seu moment, assumir-la amb les millors eines possibles. Saber establir nous límits, no sentir por davant els canvis, millorar la seva capacitat de negociació i un llarg etcètera.

De la mateixa manera que hem d'estar atents a un possible fracàs escolar i detectar-lo en edats primerenques, la importància de la comunicació amb els nostres fills en l'adolescència s'inicia molt abans de la seva entrada en aquesta etapa. Tenim un terreny per a preparar i abonar si esperem que més tard doni els seus fruits.

Aquesta comunicació posarà a prova la nostra flexibilitat i capacitat d'adaptació a canvis constants.

Requerirà que estiguem en sintonia amb el que ells estan experimentant i per això és bo què, salvant les distàncies (que són moltes), recordem el nostre propi pas per aquesta etapa de la vida. Aquest recordar no ha de ser, en cap cas, de tipus alligador perquè l'únic que obtindríem per la seva part, seria rebuig i aïllament .

Faríeu el Camí de Sant Jaume sense preparació prèvia? Segur que no. Com a mínim, us marcaríeu un programa de sortides a peu per així sentir-vos prou preparats.

Pensem el mateix respecte de l'adolescència i ens preparem, o esperem sortir-ne només amb improvisació quan arribin els primers canvis? Sovint la veiem en l'horitzó i el que és pitjor, amb por.

Tenim uns marcadors biològics que ens senyalaran aquests canvis però no són fixos i iguals per a tothom. Tant quan s'anticipen, com quan es retarden, fan que ells se sentin diferents del grup i els hi creen angoixa. En aquests casos la comunicació jugarà un paper més important, si cap.

Hi haurà qui pensi que sempre hi ha hagut adolescents i no hi havia tanta preocupació al respecte. El que passa és que els models familiars han patit molts canvis i no sempre ens ajuden a estar més a prop, més presents. Ara, al mateix temps que reconeixem els dèficits anteriors, ens esforcem per fer les coses cada vegada millor.

Neus Rodríguez

Psicòloga

N.Col . 6338